श्रौतसमस्यापूर्तिरपि समनोनियोगं विवेचनीयात्र । अतो नित्या वेदा इत्येव स्थितम् ॥

यत्त्वत्र सांप्रतिका वेदवाचस्पतयो दयानन्दस्वामिन ऋग्वेदादिभाष्यभूमिकायां वेदानां नित्यत्वमङ्गीकृत्यापि तदुत्पत्तिगणनामकार्षुस्तत्र त्रेधा भ्रमोऽजनि। नित्यस्योत्पत्तिकालप्रदर्शनं प्रथमो भ्रमः । उत्पत्तिकालप्रदर्शने स्वायंभुवादिगतमनूनां संधिकालस्य (१२०९६०००) एतावद्वर्षसंख्यस्य परित्यागो द्वितीयो भ्रमः। यस्माद्गणनायामेकसप्तत्या महायुगैरेको मनुः, ब्रह्मणो दिने तु चतुर्दश मनवः एवं षड्नं सहस्रं ब्रह्मदिनं भवति ७१×१४=९९४ । तत्पूर्वं संधिकालयोजनं शिरस्यापतति, उत्पत्तिकालोऽपि यदि वक्तव्यस्तर्हि ब्राह्मकल्पारम्भादिति तृतीयो भ्रमः। परं नहि ब्रह्मणो विलयाभावे वेदविलयः संघटते । अत्रेयं गणनापद्धतिः—

दैवयुगानि । मानुषयुगानि ।

१२००००=(३६०×१२००००)=४३२००००

ब्र. दि=१०००×१२००००=(१०००×४३२००००)=४३२०००००००

अथवा, एकमनुमानं चतुर्दशगुणं ४३९४०८०००० स्वसंधिकालेन २५९२००००=१५×१७२८००० युतं ब्रह्मदिनं भवति ।

ब्रह्मदिनगतकालस्त्वयम्—

७१×मनु ४३२००००=		३०६७२००००
६×३०६७२००००=		१८४०३२००००
७×मनुसं. १२०९६०००=		१२०९६०००
२७×४३२००००	=	११६६४००००
कृतम्	=	१७२८०००
त्रेता	=	१२९६०००
द्वापरम्	=	८६४०००
शकादौ गतकलिः	=	३१७९

वर्तमाने ब्रह्मदिने गतम् =१९७२९४७१७९+ शकवर्षाणि ।

यत्पुनरत्र सांप्रतिका वेदविद्यानिधयः सत्यव्रतसामश्रमिणो निरुक्तालोचने वेदकालनिर्णयः शक्योऽशक्यो वास्माकमिति कोटीकृत्याशक्य इति निरणैषुस्तदपि भूम्यादिभौतिककार्यसमानसत्ताकं सांख्यानां वेदापौरुषेयत्वे सति तत्कृतकत्वमिव प्राकृतिकप्रलयावधिकं द्रष्टव्यम् । सांख्या हि अपौरुषेयत्वनित्यत्वयोरङ्कुरादौ व्याप्तिव्यभिचारं मन्यमानास्तथा प्रतिपद्यन्ते । इत्थं च सांख्यानां स्वोत्प्रेक्षितपुरुषाभाव इव सामश्रमिणां साधनाभावे वेदकालनिर्णयोऽशक्य इति परिणमति । ऋग्वेदादिभाष्यभूमिकापेक्षया निरुक्तालोचनोक्तयोऽधिकतरा वैदिकसाम्राज्यसुखसाधनहेतव इति तत्परीक्षकाणां पुरस्तादस्त्येव व्यक्तम् ॥

यत्त्वत्र विद्वद्बालगङ्गाधरतिलकः स्वोपज्ञे ओरायननिबन्धे संहितासहायेन ब्राह्मणादिग्रन्थेन वेदानां सापेक्षं लौकिकं प्राचीनत्वं साधितवान्; तदपि स्निग्धाब्दतः